

NHẬT KÝ

TRẠI LỘC UYỂN BẮC ÂU

Trại sinh

Lòng trong khóa tu học Phật Pháp Na-Uy mùa Đông năm 2002, Ban Hướng Dẫn NaUy đã tổ chức một trại Huấn luyện Sơ cấp Lộc Uyển cho các đơn vị Bắc Âu. Trại gồm 17 trại sinh đến từ Na-uy, Đan Mạch, Thụy Điển và Phần Lan. Trong bài thi cuối khóa các trại sinh đã tâm sự vì sao Gia Đình Phật Tử đang trên đà đi xuống. Mời anh, mời chị, mời em chúng ta hãy cùng đọc, cùng đau, cùng suy gẫm và cùng nhau tìm giải pháp thích hợp cho tương lai của tổ chức Gia Đình Phật Tử Việt Nam Âu Châu.

Các em hãy kể một vài lý do vì sao Gia Đình Phật Tử đang trên đà đi xuống:

✓ Là tại vì có người bạn chuyện về đời sống. Lý do có thể là chuyện học hành và có người lập gia đình (bạn chuyện gia đình). Cũng có thể chán nản tổ chức hoặc một hoàn cảnh nào đó v.v..

✓ Vì tốp trẻ Việt Nam hải ngoại quên là mình chính gốc từ Việt Nam và không sinh hoạt với Gia Đình Phật Tử. Vì anh chị em lo đi học và đi làm cho nên không có đủ thời gian để lui tới thường xuyên với Gia Đình Phật Tử.

✓ Là do chúng ta đã tự cắt đi mạch máu của chúng ta. Có những người đã từng gắn bó với Gia Đình Phật Tử rất lâu nhưng bị sự cám dỗ, sự mua chuộc bên ngoài của đơn vị khác. Nhưng nếu như những người đó rời bỏ Gia Đình Phật Tử bằng 2 tay trắng thì không sao, đáng ngại lại phá hoại và chia rẽ tinh thần đoàn kết của anh chị nòng cốt của Gia Đình và chính người đó đã phỉ báng tổ chức Gia Đình Phật Tử để cho Gia Đình Phật Tử càng ngày càng xuống dốc, hay với một cách đúng hơn là do chính ta phá hoại tổ chức của chúng ta.

✓ Theo em nghĩ mỗi cái đều có lúc thịnh lúc suy, nhưng rồi ta biết cách thay đổi, biến chuyển những cái cũ và cải tiến trong Gia Đình Phật Tử thì sẽ tốt hơn. Cũng như trong chúng ta

ai cũng có những lúc sôi nổi, náo nhiệt và hòa mình hết lòng nhưng thời gian trôi qua thì không khí đó giảm dần và có những lúc chán nản, nhiều lúc ta cũng không hiểu vì sao !!

✓ Thời nay đa số các Đoàn sinh Gia Đình Phật tử không đạt đức tin vững mạnh, cho nên tinh thần các anh chị em trong Gia Đình Phật Tử rất dễ bị lung lay bởi những phong trào hay ý tưởng mới lạ. Phần khác là sự hiểu lầm của các Phụ huynh Đoàn sinh đối với Gia Đình Phật Tử cũng ảnh hưởng rất nhiều về vấn đề này. Gia Đình Phật Tử cũng cần nên xem xét lại các thị hiếu của tuổi trẻ thời nay mà rồi theo đó uyển chuyển thay đổi chút đỉnh để đáp lại nhu cầu của tuổi trẻ.

✓ Gia Đình Phật Tử hay bất cứ một tổ chức nào dù chiều dài của lịch sử có xa xưa đến bao nhiêu vẫn không tránh được quy luật "thành trụ hoại diệt" cả. Từ những thuận duyên đầy đủ để kết thành rồi nó cũng sẽ tiến dần đến cái hoại, mà hiện tượng "đi xuống" này có thể dẫn đến. Thứ đến là định luật vô thường "thịnh" đây "suy" đó, chẳng hạn mặt trời lúc đã đi tới tột đỉnh rồi lại phải chuyển đà đi xuống. Về mặt xác thực có lẽ do nhu cầu biến đổi của xã hội hiện nay...

✓ Trên đời và mỗi vật trên thế gian không có sự tồn tại mãi mãi. Cái gì cũng có sinh rồi diệt, hay là một việc gì đó không thể lúc nào cũng phát triển tốt đẹp. Nên người Phật Tử phải hiểu đời là vô thường. Gia Đình Phật Tử có thời rất là tốt đi lên nhưng cũng có thời gian đi xuống, cũng như con người ta có lúc vui lúc buồn cũng ví như mọi chuyện tuần hoàn khác trên đời.

✓ Như hiện nay đang nhằm vào thời Mạt Pháp nên đức tin của chúng ta không bền vững. Cuộc sống sa hoa bên ngoài thường lôi cuốn. Không đủ nhân lực (Huynh Trưởng) để giảng dạy cho các em. Một số người không hiểu sâu về Đạo pháp, về Gia Đình Phật Tử và không có niềm tin nên sau khi đã không còn đi sinh hoạt lại còn phỉ báng tổ chức làm cho những người khác cũng mất lòng tin ... □

Tiểu luận trại sinh A-Dục VI – 11/2003

học

làm

HUYNH TRƯỜNG

Diệu Tịnh - Vân thị Kiều Thanh
GDPT Chánh Tín - Hòa Lan

Đi Trại hẳn phải học nhiều lắm, đủ mọi thứ, nào là phải thông suốt mục đích, hệ thống tổ chức như thế nào; sinh hoạt đoàn, đội, chúng ra sao; tư cách và nhiệm vụ của Đoàn trưởng, Đoàn Phó, Đoàn sinh; Tu học những gì từ Phật Pháp đến Văn Nghệ, cả Hoạt động Thanh niên ... đủ thứ hết. Thế mà Trại chỉ có 4, 5 ngày làm sao mà học cho hết ? Vì vậy mà chương trình được chia làm 2 giai đoạn : hàm thụ, học trước ở nhà và phần sau học tại đất Trại, được gọi phần thực hành hoặc thảo luận.

Học nhiều lắm, sau Trại phải làm bài khảo sát và về nhà lại phải viết tiểu luận, nếu đủ điểm và sau thời hạn được ấn định Trại sinh vẫn còn tiếp tục sinh hoạt mới được Ban Quản Trại cho trúng cách. Trong chương trình học của Trại A Dục, tôi thích nhất hai bài Phật Pháp được giảng dạy trong trường hợp vô cùng đặc biệt, học Phật Pháp trên xe bus : trên đường từ Paris đến Brusselle và ngược lại.

Thượng Tọa Thích Tánh Thiệt giảng đề tài Tứ Nhiếp Pháp, tức hành trang của người Phật tử nói chung và Huỳnh Trường nói riêng phải có luôn luôn bên mình để đem ra sử dụng trong nhiệm vụ tiến dẫn người cùng Đạo hay đối xử với mọi người. Bốn Pháp ấy là :

1.- Bồ thí : tức ban bố cho người những gì mình có và có thể như tiền bạc (tài thí), vật dụng; những lời khuyên, chỉ dạy (Pháp thí); trấn an, chỉ rõ chân lý để người thấu rõ lẽ Vô Thường mà không còn sợ hãi, tiếc nuối, âu lo ... (vô úy thí).

2.- Ái ngữ : Dùng lời nói dễ thương, ngọt

ngào để mọi người yêu mến, từ đó có thể chinh phục hoặc hướng dẫn theo đường lành, làm việc thiện được dễ dàng. Ái ngữ cũng có thể dùng để khống chế các thói hư tật xấu để tạo thành khẩu nghiệp ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tiền và mai hậu.

3.- Lợi hành : Mọi việc làm của mình đều phải có mục đích chắc chắn là mang lại lợi ích cho nhiều người khác chứ không chỉ có lợi riêng cho cá nhân mình. Một việc làm chỉ mang lợi cho mình, không có lợi cho người khác cần phải tránh, phải ngưng lại.

4.- Đồng sự : Cùng làm, cùng vui, cùng chia sẻ niềm đau ... đây là việc làm đặc biệt để tạo tình đoàn kết, tranh thủ nhân tâm. Người chỉ biết sai khiến người khác, ngồi mát ăn bát vàng, chỉ tay năm ngón, toàn ra lệnh cho người khác làm theo ý riêng của mình, chắc chắn sẽ thất bại trong đời sống tập thể, trong vai trò chỉ huy, lãnh đạo.

Tóm lại, là một công dân, một Phật tử hay một Huỳnh Trường GDPT, muốn thành công trong nhiệm vụ được giao phó, phải biết áp dụng Tứ Nhiếp Pháp trong mọi trường hợp.

Sau cuộc biểu tình đòi hỏi Cộng Sản Việt Nam thực thi Nhân quyền trước trụ sở Liên Hiệp Âu Châu, thủ đô Brusselle của Bỉ quốc, trên chuyến về, Hoà Thượng Chủ tịch Hội Đồng Điều Hành Giáo Hội PGVNTN Âu Châu đã giảng bài Tiểu sử cố Đại Lão Hoà Thượng Thích Đôn Hậu. Đại khái cuộc đời Ngài là cả chuỗi ngày dâng hiến cho Đạo Pháp, tranh đấu bất bạo động cho sự tồn vong và hưng thịnh của GHPGVNTN. Nằm trong lòng quỷ đỏ cộng sản, Hoà Thượng lãnh đạo Giáo Hội trong giai đoạn nghiệt ngã, cực kỳ khó khăn nhứt, đối phó với âm mưu thâm độc, phân hóa, dùng Phật giáo đánh phá Phật giáo. Với uy tín và Đạo hạnh của một cao Tăng, Ngài kêu gọi mọi tầng lớp Phật tử, từ Tăng Ni đến hàng cư sĩ tại gia, áp dụng lòng Tương Kính để đối xử nhau, để hóa giải mọi bất đồng ý kiến.

Bài giảng của Hoà Thượng rất thâm thúy, thống thiết, khi hùng hồn, lúc gợi cảm, nhiều

đức tính cao thượng cho chúng ta noi theo, nhưng tôi nhớ mãi hai chữ Tương Kính để cố gắng áp dụng trong đời sống hằng ngày và thực hành trong sinh hoạt GDPT. Theo tôi nghĩ, Tương Kính có thể chuyên chở cả ý nghĩa Từ, Bi, Hỷ, Xả. Và trong sinh hoạt của một đoàn thể mà không biết Tương Kính lẫn nhau, chắc chắn không khi nào đạt được mục đích hay ho của nó.

Trên đây là vài lợi ích thiết thực mà tôi thân thập được trong trại A Dục 6, xin ghi lại để xem như bài tiểu luận mãn khóa và cũng để chia sẻ cùng anh chị em. Kính chúc BQT, anh chị trại sinh cùng khóa sống mãi với GDPT.

Kính chào Tinh Tấn.□

Tiểu luận trại sinh A-Dục VI – 11/2003

Ứng dụng

TÍN HẠNH NGUYỆN để xây dựng GDPT.

Quảng Long - Trần Quốc Hưng
(GDPT Chánh Tín – Hoà Lan)

Một người huynh trưởng khi đã qua trại huấn luyện A-Dục, trên lý thuyết khi trở về đơn vị có thể giữ vai trò đoàn trưởng, liên đoàn phó và cũng có Gia Đình vì hoàn cảnh, phải lãnh trọng trách của một người liên đoàn trưởng. Dù ở cương vị nào người huynh trưởng cũng chịu trách nhiệm diu dắt tối thiểu một Đoàn (theo đúng Nội quy và Quy chế từ 26 đến 32 em đoàn sinh). Cái vai trò chim đầu đàn, người huynh trưởng phải là tấm gương cho đàn em. Người huynh trưởng có can đảm đứng ra đảm trách công việc hàng đầu thì mới hòng níu kéo được các em. Để thực hiện được điều này đòi hỏi ở người huynh trưởng một tinh thần hướng về tổ chức cao độ. Phải nói là cao độ vì nếu không thì chắc các anh, chị đã không là trại sinh của trại

huấn luyện huynh trưởng cấp I, A-Dục. Vì nếu không thì con đường các anh chị đang đi sẽ trở nên dang dở, đứt đoạn. Vậy thì người huynh trưởng cần phải trang bị gì cho chính mình hòng có được sự thiết tha và mãnh liệt tiến bước mãi theo con đường do chính mình đã lựa chọn?

Phần lớn các anh chị em đoàn viên của tổ chức GDPT, đã từng Nghe, Học và Hành pháp môn Tịnh Độ. Tông chỉ của pháp môn Tịnh Độ được gom vào trong ba chữ, đó là: Tín, Hạnh và Nguyện.

Định nghĩa sơ lược của ba chữ ấy là :

Tín: Ý thức một cách thấu triệt, minh mẫn về niềm tin chân chính trong việc khởi mở con đường giác ngộ hoàn toàn do chính ta thực hiện.

Hạnh: Biến niềm tin chân chánh đó ra hành động, quyết tuyện thành sự nghiệp an lạc một cách liên tục không gián đoạn và không có gì có thể ngăn ngại được.

Nguyện: Dốc lòng mong cầu để được sanh về quốc độ Thanh Tịnh ấy bằng tất cả lòng thành khẩn khiết.

(Theo tài liệu huấn luyện huynh trưởng cấp I, bài “Thiền, Tịnh Độ và Mật Tông”)

Với ý nghĩa trên của ba chữ Tín, Hạnh và Nguyện người huynh trưởng ứng dụng như thế nào vào trong sinh hoạt tổ chức Gia Đình Phật Tử ?

ĐỐI VỚI CHỮ TÍN, NGƯỜI HT NGÀY HÔM NAY

Ý THỨC ĐƯỢC GÌ Ở TỔ CHỨC GIA ĐÌNH PHẬT TỬ ?

Cũng như trong phép tu Quán Ngũ Căn (Tín, Tấn, Niệm, Định, Huệ) Tín cần được đặt trên các căn khác vì Tín là điều tất yếu cần phải có để có thể tiến đến các căn còn lại. Tín cũng là điểm tiên quyết phải có của một người Huynh Trưởng để dám dấn thân cho công cuộc hướng dẫn tuổi trẻ, phụng sự tổ chức áo Lam.

Câu hỏi trên được đặt ra có lẽ đã trở nên đối với một người ở vị trí huynh trưởng. Nhưng trả lời câu hỏi này ở ngày hôm nay sẽ giúp ích cho người huynh trưởng có đầy đủ sự hiểu biết thấu triệt về tổ chức áo Lam. Từ sự hiểu biết ấy người huynh trưởng có đầy đủ hành trang và nghị lực vững bước trên con đường đang đi.

Như lời của anh Nguyễn Khắc Từ, một huynh trưởng thâm niên của tổ chức GDPT đã viết:

“... Người đoàn viên hôm nay không thể đi tới ngày mai nếu không gọi lại những ngày qua gian khổ.”

Phải thấy và đồng cảm nhận cái hoàn cảnh gian khổ của các bậc đàn anh chị tiền bối vào cái buổi ban đầu đã trút hết cả tâm tư hướng về mục đích cao cả, để rồi gây dựng được tổ chức GDPT ngày hôm nay, chúng ta mới yêu thương và trân trọng gìn giữ niềm tin và lý tưởng của tổ chức.

Xin hãy quay nhìn lại quá khứ, trở về thời kỳ đất nước trong hoàn cảnh đau thương vào đầu thế kỷ 20 cho đến gần giữa thập niên '40, '50. Vào thời gian này khi những nguồn tư tưởng, luân lý đông phương đương thời đang trên đà sụp đổ, sự ru ngủ với cái vỏ văn minh của thực dân Tây Phương du nhập vào đất nước dưới sự đô hộ của người Pháp làm phá vỡ đi những nét đẹp của đông phương, người thanh niên Việt Nam vô cùng hoang mang bởi mất điểm tựa trên phương diện tinh thần. Tha thiết với sự mong muốn diu dắt tinh thần tuổi trẻ dưới ánh sáng chan hòa của giáo lý đạo Phật, trong thời gian ấy Gia đình Phật Tử được thành lập từ những Gia đình Phật Hóa Phổ và đã phát triển thành tổ chức ngày hôm nay. Cái giá mà tổ chức GDPT phải trả cho quá trình phát triển quả không phải là ít. Bao nhiêu người đã phải ngã xuống, xả thân để bảo vệ cho lý tưởng của màu áo Lam với niềm tin đóng góp cho một ngày mai tươi sáng. Tấm gương xả thân vì lý tưởng màu Lam gần đây nhất đó là cố huynh trưởng Minh Hạnh, Hồ Tấn Anh.

Đã trải qua muôn vàn khó khăn, những đe dọa, nhục mạ do thế lực vô minh. Vượt qua được đoạn đường cam go đó cho thấy tổ chức GDPT đáp ứng được nhu cầu cần thiết cho người thanh thiếu niên dựa theo giáo lý Phật Giáo.

“GDPT là một tổ chức giáo dục thanh thiếu nhi có đường lối, có lý tưởng, có quy mô tổ chức và huấn luyện, không phải là một hiện tượng ngẫu sinh. Nó đã đáp ứng nhu cầu lịch sử. Chỉ những ai muốn lấy tổ chức này làm một công cụ để tiến thân, để thủ lợi mới thất vọng. Những ai đã trót bị lôi cuốn bởi hư

danh mới ngăn chặn hay xuyên tạc vai trò lịch sử và nhiệm vụ xã hội của GDPT.”

“... làm giáo dục, nhất là giáo dục thanh niên bao giờ cũng đòi hỏi một phần lý tưởng và sự hy sinh nhân nại lâu dài.”

những dẫn chứng vững chắc trên đã khẳng định rằng:

“..., GDPT đã và sẽ là một địa bàn thích hợp cho những ai muốn gạn đục khơi trong, muốn bảo tồn ánh sáng tâm hồn trong cơn sa đọa của lịch sử.”

Qua những điều khẳng định trên cho chúng ta thấy rõ ràng đây là niềm tin chân chính của tổ chức GDPT. Người HT có ý thức được một cách thấu triệt ở niềm tin ấy và từ đó khơi mở thành con đường để thực hành thì có khác gì Bồ Tát hạnh ?

LÀM THẾ NÀO ĐỂ BIẾN NIỀM TIN CHÂN CHÁNH

TRỞ THÀNH SỰ NGHIỆP AN LẠC ? [Hạnh]

Khi ý thức được niềm tin chân chánh vào tổ chức GDPT người huynh trưởng cần phải đưa đến hành động cụ thể.

Trong bài diễn văn khai mạc đại hội toàn quốc vào tháng 1 năm 1953 anh trưởng ban hướng dẫn Võ đình Cường đã nhấn mạnh đến phương châm hoạt động, đạo trong đời và đời trong đạo: “Đạo cần phải tuôn xuống, phải tan ra, phải thấm vào cuộc đời, bồi bổ cho nó, như nước thấm nhuần trong đất. Đạo không thể xa cuộc đời. Hễ xa là căn cỗi, là khô ráo và không còn nghĩa sống nữa. Đạo phải ở trong đời, phải phụng sự cõi đời. Nhưng ngược lại, đời cũng phải ở trong đạo. Nếu đạo theo đời mà không hoán cải được cuộc đời, buông lung theo đời để phải mất gốc, mất bản sắc thì đạo không còn là đạo nữa. Vì đã mất nhiệm vụ cao cả là hướng dẫn, là chỉ đường. Nói một cách khác, đạo không thể đi một đường mà đời đi một đường, đạo với đời phải đi sát liền với nhau”.

Và từ đó GDPT đã đưa ra châm ngôn Bi - Trí - Dũng, người đoàn sinh lấy đó làm phương châm làm việc ngoài xã hội. Từ ở lứa tuổi đồng niên rồi lên Thiếu niên, Thanh niên, người đoàn viên đã được anh chị hướng dẫn đem tình thương đến với muôn loài và thấm nhuần hạnh

Từ - Bi, Hỷ - Xả. Phát xuất từ tình thương ấy khởi lên năng lực thúc đẩy người đoàn viên biến niềm tin thành sự nghiệp an lạc. Để có được sự liên tục không gián đoạn chúng ta phải có Trí. Dựa theo Phật Pháp để soi xét và định hướng đi sao cho khỏi lầm đường, lạc nẻo. Vì nếu đi không sai đường thì trước mắt bao giờ cũng nhìn thấy đường đi, đích đến và sẽ không làm cho gián đoạn hoặc mất hướng. Cho nên người HTr phải tinh tấn trau dồi Phật Pháp. Có gần được nhiều với ánh sáng của Phật Pháp thì Trí Tuệ mới phát triển. Mặc dù đi trên con đường đã vạch định trước nhưng cũng không sao tránh khỏi chông gai, chướng ngại. Người Huynh Trưởng lấy năng lực từ BI, từ Trí đã soi đường định lối từ đó tạo lên sự Dũng mãnh đương đầu cùng mọi chướng duyên, nghịch cảnh.

Trong mỗi lần Lễ Phật, Sinh hoạt, chúng ta đều có đọc 5 điều luật để nhắc nhở:

- *Phật tử quy y Phật Pháp Tăng và giữ giới đã phát nguyện.*
- *Phật tử mở rộng lòng thương tôn trọng sự sống*
- *Phật tử trau dồi trí tuệ tôn trọng sự thật*
- *Phật tử trong sạch từ thể chất đến tinh thần, từ lời nói đến việc làm.*
- *Phật tử sống hỷ xả để dũng tiến trên đường đạo.*

5 điều luật trên là tất yếu và đã là người đoàn viên phải ghi nhớ và luôn luôn thể hiện để không xao lãng. Đã là điều luật chung nên có tác dụng đối với tất cả đoàn viên GDPT không phân biệt già hoặc trẻ, là nam hay là nữ. Đặc biệt đối với người làm huynh trưởng cần phải nghiêm ngặt tuân theo.

Ngoài ra trong tổ chức GDPT còn có nhiều tài liệu để người huynh trưởng nương theo đó mà hành xử, như: 10 điều tâm niệm của người Huynh Trưởng GDPT Việt Nam, Nội quy và Quy chế, Gia Trưởng GDPT v.v...

PHÁT LỜI NGUYỆN VỚI TẤT CẢ LÒNG THÀNH KHẨN THIẾT

Như hạnh nguyện của chư vị bồ tát, lời đại nguyện của quý Ngài giờ đây vẫn còn kiên trì lưu lại nơi cõi Ta Bà này, tiếp dẫn chúng sinh ra khỏi biển khổ nguồn mê. Người Huynh Trưởng

chúng ta hôm nay được thừa hưởng những di sản từ các sáng lập viên, bậc đàn anh, đàn chị gắng công gây dựng Tổ Chức nên phải thành khẩn phát nguyện tiếp nối, phát huy và lưu truyền Đức Tin và sự nghiệp ấy cho thế hệ mai sau.

Đã có một Đức Tin vững chãi vào mục đích của tổ chức GDPT, vào cứu cánh giải thoát của Đạo Phật, vào phương pháp nhập thế độ sanh, cứu khổ ban vui cho muôn loài, thì hãy xin cùng phát nguyện :

*Chúng sanh không số lượng
Thệ nguyện đều độ khắp.
Phiền não không cùng tận
Thệ nguyện đều dứt sạch.
Pháp môn không kể xiết
Thệ nguyện đều tu học.
Phật Đạo không gì hơn
Thệ nguyện được viên thành.*

Mong mọi anh chị em đồng Trại A Dục 6 luôn luôn nhớ nhau và nuôi dưỡng tâm niệm trên, hành trì mãi mãi để Tổ Chức và Tình Lam thường còn với năm tháng.

Tiểu luận trại sinh A-Dục VI – 11/2003

Tìm Lại Viên Ngọc Quý

Huệ Sơn Trình Bình Trưởng
GDPT Chánh Tín (Hòa Lan)

Trên chiếc xe chạy từ Paris về Hòa Lan, trái hẳn với chuyến đi, cả 5 anh em, chẳng ai nói với ai. Đang chìm sâu trong tư tưởng của mình, mỗi người mỗi ý, mỗi kỷ niệm khác nhau. Nhưng Huệ Sơn tin chắc rằng những ý nghĩ ấy không ngoài sự tưởng nhớ lại kỳ trại vừa qua.

Riêng Huệ Sơn cũng thế, bài ca A Dục Vương cứ văng vẳng mãi trong tâm: "Bầy em đang chờ mong chúng ta, chim non cánh yếu,

thơ ngâm hòa ca...."

Vâng, đúng thế, vì đàn em thân yêu, vì sứ mệnh của một người huynh trưởng mà Huệ Sơn đã dẹp đi những khó khăn, mặc cảm mà đi dự khóa học này.

Vì nghiệp chướng còn nặng nề, chuyện ngoài đời, phận làm chồng, làm cha, đã đưa đẩy Huệ Sơn rời khỏi Gia Đình Phật Tử, nhưng trong lòng vẫn luôn luôn nhớ đến nguồn cội, nơi đã dìu dắt mình đến con đường chân chánh.

Bởi thế nên sau 7 năm mọi việc đã tạm ổn định Huệ Sơn trở lại với Gia Đình, với màu áo lam thân thương. Trước khi quay trở lại, lòng vẫn còn băng khuâng, không biết các anh sẽ nghĩ gì về mình ? Có chê bai vì mình là một huynh trưởng mà không làm tròn bổn phận chăng ? Các em sẽ nghĩ sao về mình, có còn mến phục hay xem mình như người xa lạ vì mình đã bỏ rơi đàn em !?

Nhưng khi các anh chị em đoàn viên kéo nhau về tề tựu tại chùa, lúc ấy mình mới thấy tình áo lam gắn bó làm sao ấy !!... Các anh chị vẫn vui vẻ đón chào như xưa không có gì thay đổi, giống như mình chưa bao giờ rời bỏ hàng ngũ.

Các em Oanh vũ ngày càng đông, các em ngành Thiếu chap chững bước vào ngành Thanh cũng khá nhiều. Nhưng huynh trưởng dìu dắt các em thì còn quá ít. Vả lại anh Giao vì lý do sức khỏe phải tạm ngưng hoạt động. Những giờ của anh Giao chưa có ai thế chân. Các em bơ vơ không người dìu dắt. Thôi đành tạm đưa vai vào gánh vác công việc, mặc dù trong lòng còn lo ngại vì đã ngừng sinh hoạt quá lâu. Nên khi nghe anh Quang đề nghị đi dự khóa A Dục, về nhà lo sắp xếp công việc để đi cho được kỳ này, mặc dù trong lòng vừa mừng lại vừa lo sợ. Mừng là vì mình có được cơ hội để huấn luyện lại những gì mình đã bỏ quên đi từ tinh thần đến trách nhiệm của người huynh trưởng. Và nỗi lo âu là vì mình đã nghỉ quá lâu, những anh chị em trang lứa với mình đã bước những bước tiến quá xa. Những anh chị em trong khóa học này là những huynh trưởng lứa sau mình, tuổi đời họ

tuy còn nhỏ hơn mình nhưng tuổi đạo của họ chắc là còn cao hơn mình ... Vào khóa học mình là thằng "già đầu" nhất nhưng lại yếu nhất, hồi không lo lắng sao được !

Nhưng rồi ngày trại đã đến mang cho Huệ Sơn từ ngạc nhiên này đến những thán phục kia và sự hãnh diện nọ. Trong các trại viên có đủ các tầng lớp trẻ đến lớn (mình không phải là người lớn tuổi nhất), có nhiều anh chị đã sinh hoạt lâu năm cũng có nhiều anh chị mới vào sinh hoạt sau này. Có anh thì đã thấm nhuần đạo lý mà có anh thì đang học hỏi thêm. Có anh đã và đang làm Liên Đoàn Trưởng, cũng có anh cũng còn là đoàn sinh. Nhưng tất cả các anh chị em đều có một chí nguyện chung là cùng nhau góp sức cố gắng xây dựng bảo vệ đạo pháp, phát huy tinh thần và truyền thống của Gia Đình Phật Tử.

Bởi thế những ngày trại đầu tiên đã thể hiện ngay tình thương và sự hy sinh cho nhau giữa các trại viên. Điển hình như, sau giờ ăn nhóm Sen Xanh của Huệ Sơn được phân công lau chén, thì có một anh ngoài nhóm đến phụ lau. Lúc ấy Huệ Sơn mới nghĩ là trách nhiệm của mỗi trại sinh cũng như người huynh trưởng sau này là phải lo tròn bổn phận của mình trước. Sao lại không lo cho nhiệm vụ đã được trao mà lại đi lo việc bao đồng nên Huệ Sơn mới hỏi anh ta nhiệm vụ được giao là gì, đã làm chưa mà sao lại giúp chúng tôi vậy ? Anh ta mới trả lời rằng: "Trách nhiệm là trách nhiệm chung của tất cả các anh chị em mình. Đã là huynh trưởng rồi còn phải phân chia gì nữa, cùng nhau làm hoàn thành công việc cho sớm để còn thời gian học tập nữa chứ ! Chỉ một điểm nhỏ như thế mà cũng thể hiện cho chúng ta thấy tinh thần của người huynh trưởng cao cả như thế nào rồi.

Cũng như qua một chuyện nhỏ khác không đáng đề cập đến nhưng cũng nêu cao được sự tinh tấn của các anh chị em trại viên, là chị Tâm Bạch dạy bài Đồng Ca Kết Đoàn và bảo rằng các anh chị em phải biết ca và thuộc bài trong kỳ trại này. Thế là không ai bảo ai cố tập bài này, đi cũng ca, ngồi cũng ca, đứng cũng ca,

thậm chí trong giấc ngủ cũng ca cho thuộc bài. Đêm đầu tiên quay quần bên nhau trà đàm và ăn bánh. Anh Thị Hiện vui miệng nói chúng ta cố gắng tập bản nhạc này cho thuộc, chưa thuộc chưa được ăn bánh chịu không? Thế là tất cả anh chị em đều hưởng ứng nhiệt tình.

Bản nhạc tuy dễ mà khó, vì các anh chị em đâu phải ai cũng là ca sĩ hết, đâu có thể trong khoảnh khắc mà biết ca và thuộc bài được. Thế nhưng các anh chị em vẫn cố gắng. Những đĩa bánh nằm phơi mình ra như trêu chọc các anh, như chúng đang nháy múa thách thức các anh có dám đưa tay bắt chúng bỏ vào miệng không?

Nhưng các anh chị vẫn cố gắng một lòng tập cho thuộc. Mặc dù có nhiều anh chị đã biết ca và thuộc bài, nhưng vẫn không ăn chờ đợi cho tất cả hoàn thành rồi mới cùng nhau ăn luôn. Sáng hôm sau tất cả cùng ca bản ấy thật nhuần nhuyễn và hay khiến làm chị Tâm Bạch phải ngạc nhiên gật đầu tán phục.

Đó, tinh thần của người huynh trưởng là nằm ở chỗ đó. Huệ Sơn không nói những chuyện lớn lao, phải rành rọt Phật pháp hay phải biết cách điều khiển đoàn ..v..v..., không phải vì Huệ Sơn không coi trọng việc ấy mà vì Huệ Sơn nghĩ rằng đã là huynh trưởng thì phải biết những việc ấy. Đó là lẽ đương nhiên không cần phải đề cập đến. Và một người huynh trưởng chân chánh thì phải có và xuất phát từ trong tâm của mình ra. Mà nói đến từ tâm thì thường hay khởi sự từ những việc nhỏ nhặt trước. Từ những việc nhỏ mới góp lại thành những việc lớn. Vì nếu mình chỉ coi trọng những việc lớn mà không thấy việc nhỏ thì dễ sinh ra "nạnh hẹ" hay "làm ra mặt" cho người ta xem chớ không phải thật tâm. Các em trọng nề mình là vì mình hăng hái, sẵn sàng làm hết tất cả mọi việc từ lớn đến nhỏ, cùng hòa đồng với chúng để làm chứ không phải đứng ra lệnh chỉ tay năm ngón cho chúng làm.

Còn muốn nói về những việc lớn lao, trách nhiệm của người huynh trưởng đối với tổ quốc,

đạo pháp và giáo hội thì những ngày trại qua các anh chị em trại viên cũng thể hiện rất rõ tinh thần của một người huynh trưởng.

Mặc dù các anh trong Ban Quản Trại tin cho biết sẽ chơi Trò Chơi Lớn, nhưng các anh chị em trại viên biết mình sẽ được đi biểu tình, vì họ cảm thấy rằng cuộc biểu tình này vẫn quan trọng hơn Trò Chơi Lớn. Mình là người Việt, Phật Giáo Việt nam đang nằm dưới ách thống trị của nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam không cho hoạt động theo chánh pháp. Phật giáo đang bị đe dọa, là một Phật tử làm sao ngoảnh mặt làm ngơ, huống chi là một huynh trưởng thì có tiếc chi một cuộc Chơi Lớn. Nên các trại viên vẫn vui vẻ hòa đồng theo, giống như mình đang chuẩn bị chơi Trò Chơi Lớn vậy. Tinh thần đó cũng rất cần có cho người huynh trưởng sau này khi về cầm đoàn ở đơn vị mình.

Khi đi biểu tình các anh chị em trại viên tham gia một cách nhiệt tình. Dù biết rằng mình sắp sửa thi mà không có thời giờ ôn bài. Thử hỏi bỏ hết tất cả lo ôn bài thi, rồi đậu thủ khoa nhưng Phật giáo thì đang bị đàn áp không lo gây dựng, lấy bằng về để làm cái gì? Có phải là để phô trương, để khoe khoang rằng ta đây là giỏi, ta đậu thủ khoa! Chỉ có cái vỏ bề ngoài được che đậy bằng lời nói điêu ngoa mà trong tâm thì lại rỗng tuếch! Các anh chị em trại viên đã thấy rõ được điều đó và đề cao được tinh thần trách nhiệm của mình.

Và tấm gương sáng của Sư Ông đã để lại trong lòng Huệ Sơn một dấu ấn thật sâu sắc là trên đường về sau cuộc biểu tình ai nấy đều mệt mỏi, nhưng là người huynh trưởng nhất định không bị khuất phục trước sự làm biếng, mệt dù nhiều nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo thấu nhận hết những lời thuyết pháp của Sư Ông, những lời pháp như mật ngọt rót vào lòng làm tan biến đi mệt mỏi, những lời pháp trong bóng tối nhưng lại là những ánh sáng kỳ diệu soi đường lối cho chúng ta đi. Huệ Sơn biết rằng tuổi tác của Sư Ông đã cao, sức yếu. Ngày hôm trước Sư Ông bận công việc đi đến tối khuya mới về. Sáng

dậy sớm đi biểu tình, suốt cả ngày đầu óc căng thẳng, thể xác mệt nhọc. (Riêng chúng con là những thanh niên cường tráng mà cũng thấm mệt mặc dù chúng con không vô Quốc Hội Nghị Viện để họp nên không mệt trí). Nhưng trong Sư Ông vẫn tỏa ra một sức sống mãnh liệt, không chùn bước, luôn luôn mang đầy niềm tin và hy vọng.

Phải nói rằng chúng con rất hạnh diện để được mệt mỏi bên Sư Ông, để được đóng góp một chút gì gọi là góp phần xây dựng đạo pháp VN trong thời gian ngặt nghèo khó khăn do bọn cầm quyền CSVN gây ra.

Và vì không có thời gian nên anh Đổng mới đề nghị cho thi trên xe bus. Mặc dù chưa có sự chuẩn bị bài, không biết mình làm bài có đủ điểm không? Nhưng tinh thần các trại sinh quá cao độ nên không ngần ngại, tất cả đều đồng lòng ngay, các trại viên cũng hiểu rằng nếu bây giờ không làm bài thì sẽ không còn thời gian khác nữa để làm bài. Đó cũng là tinh thần tinh tấn và tự giác.

Đó là những điển hình cụ thể Huệ Sơn xin sơ lược qua chú thật ra còn nhiều và nhiều nữa như lễ thọ cấp, cũng như đêm lửa trại ..v...v.. thật là xúc động không cầm được nước mắt.

Sau 3 ngày trại tuy thời gian thật ngắn ngủi nhưng đã khắc ghi lại trong lòng Huệ Sơn một dấu ấn thật sâu đậm. Trong quãng đường dài khoác chiếc áo lam lên người, đã có nhiều lần Huệ Sơn tham dự trại, lần nào cũng vậy, ít nhiều gì cũng để lại trong lòng Huệ Sơn một kỷ niệm thật êm đềm và dần dà đã thấm vào tim gan Huệ Sơn lúc nào không hay, và tinh lam kia đã lắng đọng lại thành một thể chất thật chắc và tinh khiết không gì lay chuyển nổi. Sau thời gian vắng bóng trong đoàn GDPT, tưởng đâu thể chất kia đã biến dạng qua thành thể khác. Nhưng không ngờ 3 ngày trại qua được tiếp xúc với các anh chị huynh trưởng đầu đàn, từ những lời nói đến những phong cách và làm việc của các anh chị huynh trưởng cũng như của quý Thầy đã giải thoát được những khúc mắc mà từ lâu đã bị vướng bận mãi trong tâm Huệ Sơn và

cái thể chất tinh khiết kia được đưa ra ánh sáng, những lớp bụi dơ của cuộc đời đã được lau chùi lại kỹ càng hơn, nó đã thành viên ngọc quý của Huệ Sơn, một viên ngọc đã đúc kết được từ chánh pháp, từ chân lý, sự trong sáng chân chánh cao siêu và thực dụng của đạo Phật. Viên ngọc ấy hiển nhiên là một phần tử của Huệ Sơn cho dù sau này mệnh hệ của Huệ Sơn ra sao và vì lý do gì đi chăng nữa, Huệ Sơn thôi đành phải thôi khoác chiếc áo lam và rời xa hàng ngũ GDPT thì đó cũng chỉ là thể xác bên ngoài không đến được với GDPT được nhưng trong tâm tạng viên ngọc quý kia sẽ không bao giờ phai mờ.□

Tiểu luận trại sinh A-Dục VI – 11/2003

Dự trại A DỤC 6

Minh Chính - Nguyễn Văn Cư
GDPT Phổ Hiền- Pháp quốc

Đã đến ngày trại A Dục cấp I, lần thứ 6 tổ chức tại chùa Khánh Anh Paris, từ ngày 8 đến ngày 11/11 năm 2003. Trong lòng tôi rất là xao động và bồi hồi vô cùng, không biết sẽ được học những gì ở quý anh chị Trưởng trao cho trong những ngày sắp tới.

Tôi khởi hành từ Strasbourg, khoảng 3 giờ sáng, khi đến nơi thì buổi lễ khai mạc vừa mới bắt đầu. Không khí buổi lễ thật là trang nghiêm, với sự chứng minh của quý Thầy, quý Bác trong ban bảo trợ của Chùa, các anh chị Trưởng cùng các trại sinh đến từ Hoà Lan, Đức, Bỉ, Thụy sĩ ... và những tỉnh trong nước Pháp. Lễ Chào cờ vừa chấm dứt thì mọi người tay bắt, tay chào ‘Nam mô A Di Đà Phật’ rất là thâm tình.

Bài học đầu tiên của chúng tôi đó là học

nhạc, bài hát mà tất cả những trại sinh A Dục phải biết đó là bài : 'Đồng Ca Kết Đoàn'. Một mỗi vì phải thức khuya, đi xa, nhưng bài hát đã làm cho tôi tỉnh hẳn, nhịp hùng hồn, hình ảnh màu lam xông pha, lý tưởng người huynh trưởng khắc phục khó khăn ... làm tôi phải khắc phục cái mệt.

Qua ngày thứ hai, chúng tôi được quý Thầy giảng dạy, những bài học của anh chị trưởng thật quý báu vô cùng, tôi học được rất nhiều điều mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Điều mà tôi rất lo âu là làm thế nào để điều khiển Đội và Đoàn, những khó khăn làm sao khắc phục, qua những trao đổi kinh nghiệm của các anh chị Trưởng cũng như những anh em cùng lý tưởng. Giờ họp vui quanh đèn, trong ánh sáng của chiếc đèn cầy, gây cho tôi không khí thân thiện, và thật cảm động. Tôi luôn luôn ghi khắc hình ảnh ấy trong tâm thức, không làm sao quên được những người anh, người chị, người em thân thương trong chiếc áo lam của Gia Đình Phật Tử Việt Nam tại hải ngoại.

Đến ngày thứ ba, chúng tôi 'được' đột xuất đi biểu tình ở Bỉ, và cũng là lần đầu tiên tôi được nghe thuyết pháp trên xe. Hình ảnh và lời giảng của quý Thầy ở trên xe tôi vẫn còn nhớ mãi ... Nhất là khi Thầy đang thuyết Pháp thì trên xe đều tắt đèn tối thui, nhưng lời giảng của Thầy vẫn tiếp tục, không gián đoạn. Không biết mọi người ở trên xe nhắm mắt hay mở, nhưng riêng tôi thì thấy cái gì đó cao quý và khâm phục quý Thầy vô cùng. Trong ngày hôm đó đã đem lại cho tôi nhiều kỷ niệm, nhiều hình ảnh phải suy nghĩ giữa niềm vui và tình thương. Hình ảnh cụ thể nhất là Hoà Thượng chùa Khánh Anh, Ngài đã vì Đạo, vì chúng sinh mà không biết mệt mỏi, không than van một lời nào. Ngài vẫn vui tươi, mỉm cười như những đóa sen nở trên tuyết. Ngài tuổi đã cao nhưng vẫn còn biểu tình cho quý Thầy ở Việt Nam. Trời hôm ấy rất là lạnh, Ngài thọ cơm ngoài trời tôi thấy thương Thầy vô cùng. Trong lúc Thầy thọ cơm, nhìn thấy, tôi rưng rưng nước mắt. Những hình ảnh ấy đã giúp tôi thêm sức sống, trở nên dũng mãnh hơn.

Khi trở về lại Paris sau ngày biểu tình, và đây cũng là lần đầu tiên tôi được thi trên xe. Tôi không hiểu là vì vui, bị bắt buộc hay vì lý tưởng chung, nên ai nấy đều hăng say làm bài. Cũng vì áo lam mà chúng ta đều khắc phục được khó khăn, làm bài nhanh chóng, đạt kết quả cao. Ngay trong đêm đó, chúng tôi một lần nữa được họp vui quanh đèn, những lời tâm sự chân tình của các anh chị đã làm tôi cảm động, ai cũng có khó khăn trong lúc sinh hoạt, nhờ đó mới có kinh nghiệm để trao đổi, làm tôi thấy thương và quý mến các anh chị em hơn. Tôi đã khắc ghi trong lòng những hình ảnh cao đẹp trong đêm ấy, và lấy đó để làm hành trang cho mình trong thời gian sinh hoạt Gia Đình Phật Tử.

Sau bốn ngày trại huấn luyện Huynh Trưởng Cấp I, tôi đã học hỏi được nhiều kinh nghiệm và những điều hay lẽ phải của quý Thầy và quý anh chị đã trao cho. Cám ơn các anh chị đã bỏ những thời giờ quý báu, không quản đường xá xa xôi, trở về, hướng dẫn, nâng lên tinh thần áo lam.

Chân thành cám ơn các anh chị, chúc các anh chị thân tâm thường an lạc và tinh tấn. Tôi nguyện khắc sâu những lời giáo huấn đã thâm nhập được, làm hành trang cho mình trong hàng ngũ Gia Đình Phật Tử, cố gắng đem những lời đã học được để hướng dẫn đàn em thành những Phật tử chân chánh.

Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

